

delen ved en gunstig Handel nyttig, synes indlysende. Man har derfor heller ikke anset det for nødvendigt at udtale dette udtrykkelig, saa meget mindre som Forholdet er særdeles upraktisk.

Som det vil ses indeholder Udkastet intet om, hvorvidt Sælgeren, naar han i Medfør af § 39 hæver Købet, i Køberens Konkursbo gyldig kan fremsætte Krav paa Erstatning for det Tab, han lider ved, at Købet ikke gaar endelig i Orden. Det har derfor i denne Henseende sit Forblivende ved de hidtil gældende Regler, hvorefter Sælgerens Benyttelse af Retten til at hæve Købet paa Grund af Køberens Insolvens ikke kan antages at afskære ham fra at gøre noget efter almindelige Regler hjemlet Erstatningskrav gældende i Køberens Konkursbo.

Om Sælgerens Forpligtelse til, naar han hæver Købet, at tilbagegive Køberen, hvad han paa sin Side har modtaget i Betaling, maa henvises til Udkastets § 57.

§ 40,

Denne Paragraf indeholder kun en Gengivelse for Købs Vedkommende af, hvad der efter Konkurslovens § 16 allerede nu er gældende for alle gensidig bebyrdende Retshandler. Det er saaledes ogsaa i Overensstemmelse med dette Lovbud, at den Boet i Almindelighed indrømmede Frist af 3 Uger til at træffe Valget mellem, om det vil indtræde i Købet eller ej, hverken tilkommer det, naar Tiden for Leveringen eller naar Tiden for Købesummens Betaling indtræder tidligere. Paa den anden Side kan det ikke med Billighed fordres, at Boet forinden Leveringstiden skal stille Sælgeren Sikkerhed for Købesummens rettidige Betaling, idet Sælgeren indtil dette Tidspunkt er tilstrækkelig beskyttet ved Indhavelsen af Salgsgegenstanden.

Den mindre Forskellighed i Affattelsen, der er mellem det danske Udkast paa den ene Side og det norske og det svenske Udkast paa den anden Side, er begrundet i

Forelagte Lovforslag m. m.

Ønsket om for den danske Teksts Vedkommende saa vidt muligt at bevare Overensstemmelse med Regelen i Konkursl. § 16.

§ 41.

Bestemmelsen i denne Paragraf om, at Sælgeren kan kræve det Solgte tilbage fra Konkursboet, hvis det efter Konkursens Begyndelse er overgivet til Boet, maa antages at være ny i dansk Ret. Bestemmelsen, der stemmer overens med tilsvarende Bestemmelser i forskellige fremmede Retsforfatninger, er væsentlig motiveret ved den Betragtning, at Boet ikke har noget retfærdigt Krav paa at blive beriget paa Bekostning af den Sælger, der af tilfældige Grunde er blevet afskaaret fra at benytte sig af sin Ret efter § 39 til at hindre Udlivering til Boet, f. Eks. fordi han har været uvidende om Konkursen eller i Tilfælde af Konnossement-Salg ikke har beholdt noget Eksemplar af Konnossementet for sig selv og heller ikke i rette Tid har kunnet faa gjort Arrest i Varen. Vil Boet beholde det Modtagne, maa det betale Købesummen eller stille Sikkerhed som efter § 39.

Har Boet afhændet Gegenstanden eller iøvrigt for egen Regning raadet saaledes over den, at den ikke kan tilbageleveres i væsentlig uforandret Stand, er det en naturlig Følge af denne i Forhold til Sælgeren retstridige Fremgangsmaade, at Sælgeren bliver berettiget til at anse Boet som indtraadt i Købet, saaledes at det maa betale Købesummen fuldtud. Herved er intet sagt om, hvorvidt Sælgeren ogsaa overfor Tredjemand har bevaret sin Vindikationsret, saa lidt som om hvorvidt Sælgeren i Anledning af Salget kan rejse Erstatningskrav mod Boet.

Det kan naturligvis forekomme, at Sælgeren med fuldt Kendskab til den indtraadte Konkurs overgiver Salgsgegenstanden til Boet for i dette at kunne konkurrere for Købesummen. I saa Fald følger det af Udkastets § 1, at Reglerne i § 39 ikke komme til Anvendelse.